

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Professor Svenn Hersleb

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Professor Svenn Hersleb", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1836_565-txt-shoot-idm103.pdf (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Professor Svenn Hersleb.

1 **Ungdoms-Ven** fra Nordlands Klipper!

Allerede nu ei meer?
Saa i Støvet Styrken glipper,
Kun hvad Almagt vil, det skeer!
Ei er Bønnerne saa fromme,
De kan bøie Dødens Domme,
De kan bane Livets Vei!

2 Det er jo kun stakket siden,
Vi, i Daners Hoved-Stad,
Lang udspandt os Leve-Tiden,
Hvor i Ungdoms-Kraft vi sad,
Haabed, i hinandens Følge,
Herre-Færd paa Livets Bølge
Til Udødeligheds Havn!

3 Ja, vort Barne-Liv forleden,
I vor Ungdoms bedste Aar,
Under Krigen midt i Freden,
For mig som den Dag i Gaar,
Tænkde jeg, see, det er Sorgen,
Kom maaskee igien i Morgen,
I vor Manddoms Efter-Høst!

4 Men naar jeg mig ret besinder,
Tæller Aar og Bølge-Slag,
Med Cypresser og Kiærminder,
Sørge-Flor og Konge-Flag,
Jeg dog nødes til at sande:
Der løb meget Vand til Strande,
Siden vi gik Haand i Haand.

5 ⁶¹⁰*Lise* var min lille Pige,
Det er hendes Datter nu;
Der og var et *Tvilling-Rige*,
Kommet neppe meer ihu:
Fædre-Landet for os Begge,
Nu med meer end Odd og Egge
Skarp adskilt som "Mit og Dit."

6 Ja, i Norden brast det stærke,
Brast det gamle Hjerte-Baand,
Løve-Baand i Skjolde-Mærke,
Knyttet med en Barne-Haand,
Det og vorder seent beskrevet,
Alt hvad da blev sønderrevet,
Mellem Nordens Kiøl og Klint.

7 Drømme maae vel unge Sjæle,
Som de drømde sødt hos os,
At al Verdens Grændse-Pæle
De kan dristig byde Trods,
Før de ældes, dog de lære:
Til i Støvet fri at være
Der vil meer end Kæmpe-Drøm.

8 Sendte vi end over Stranden
Venne-Hilsen mangan Gang,

Døde dog, som for hinanden
Dovre-Fjeld og *Dane-Vang*,
Var og vi, trods al vor Spørgen,
Al vor Stritten, al vor Sørigen,
Hele vor Kiærminde-Krands.

- 9 611 Derfor nu ei brast den Kiæde,
Der os fordum sammenbandt,
Nei, jeg føler det med Glæde,
Nu den Bruddet overvandt,
Nu opløstes med din Smerte
Brynjen om dit Kæmpe-Hjerte,
Varmt det slaæer mod Vennens her!
- 10 Ja, lad kun de stærke Aander
Smile ad vor gamle Tro,
At hvad her sig ædelt vaander,
Hisset vinder salig Ro!
Det var dog vor Trøst paa Jorden,
Og fra Arilds-Tid i Norden
Gladhjem laæe bag Kæmpe-Høi!
- 11 Dog, skiøndt hist i Morgen-Røden
Gladere vi sees igjen,
Ikke jeg paakalder Døden,
Aldrig bliver jeg dens Ven,
Dertil er for kiært mig Livet,
Selv som det os her blev givet
Guddoms-Kaar at kiende halvt.
- 12 Ogsaa jeg er vist nok graanet,
Visnet er min Rosen-Flor,
Og som Du er Meget daanet
Af mit Kiæreste paa Jord,
Men, om ei som Blomster-Haven,
Dog langt skiønnere end Graven
Er den rige Abild-Gaard!
- 13 Ja, selv Roserne de røde,
Blomster-Slægtens Dronning-Kuld,
Er end ei for mig uddøde,
Mylre favert op af Muld;
Hvor de voxer hos de Unge,
Jeg dem med den Danske Tunge
Kalder mine i min Æt.
- 14 Ja, naar Gud os Sæd har givet,
Og vi Barnet mindes let,
Da forynges vi med Livet,
Som det blomstrer i vor Æt,
612Da kan ogsaa gamle Skjalde
End med Liv og Lyst gjenkalde
Foraars-Duft og Sommer-Glands!
- 15 Ach, men Du var Skole-Mester,
Sønneløs blandt Klipper graa,
Dømtes til at skabe Præster
Med hvad kun vil lidt forslaae:
Med Anviisning paa de Døde,
Skygge-Værk og Orme-Føde,
Døde Sprog og Bogstav-Skrift!
- 16 Derfor tit jeg Dig beklaged,
Mens Du droges med din Død,
Højærværdig men bedaged,
Her for stiv og hist for blød!
Alt for god til Præste-Mager

- For Hans Blik, som Alt randsager,
Han Dig fare lod i Fred!
- 17 Derfor tidlig jeg opkaldte
I min Søn min Ungdoms-Ven,
For hvad Fimbul-Vinter kvalte
Snart i Vaar at see igien:
For mig til de gamle Dage
En *Svenn Hersleb* at opdrage,
I hvis Barm ei findes Svig!
- 18 Ja, det er dit Efter-Mæle,
Sjeldne Roes af Sandheds Mund,
Dyrebar for ædle Sjæle,
Fremfor Alt i Dødens Stund:
Ærlig, ydmyg, ufortrøden,
Barn i Fryd og Ven i Nøden,
Haded Du kun Løgn og Svig!
- 19 Fred da med dit kiære Minde!
Som med Sjælen, hvor den nu
Seer, de stavred ei iblinde,
Som kom "Verdens Lys" ihu,
Seer og løst den store Gaade:
Død i Herrens Huus kan raade,
Skjønndt Hans *Ord* er *Liv* og *Aand*!
- 20 613Dog, den løses og paa Jorden,
Skjønndt Din Tro det overgik,
Ja, den løser sig i Norden
Meer og meer hvert Øieblik;
Thi da Aanden kom til Orde,
Brat vi saae, hvad Bogstav gjorde,
Snart vi see hvad Aand formaaer.
- 21 Naar da Alt igien oplives,
Hvortil Aand har Odels-Ret,
Da med Døden skal fordrives
Kiv og Splid fra *Odins* Æt,
Fenris-Ulven kneblet fraade,
Lære, sig til liden Baade,
Aandens Ord er Mundens Sværd!
- 22 Ei med Sværd og ei med Bue,
Ei med List og ei med Vold,
Skal hinanden underkue
Yngve-Frey og *Norr* og *Skjold*,
Men fribaarne sig forbinde
Mod hver Freds og Friheds Fiende,
Taale godt hinandens Brøst.
- 23 Saa i Ungdoms-Aar vi nemmed
Venskabs Lov paa Mark og Fjeld,
Naar ei meer den klinger fremmed,
Dages det til *Nordens* Held,
Dages op, at *der* for Sjæle
Sattes ingen Grændse-Pæle,
Fordi Aanden er kun een!
- 24 Snart skal denne Morgen-Røde
Rinde op til Fiendens Harm,
Bjerg og Bøg derunder gløde,
Som vor Ungdoms Kind og Barm,
Dans og Nors og Gauturs Løve
Kiækt i Soel-Bad Styrke prøve
Kun med ædel Kappe-Lyst!

- 25 Det var søde Ungdoms-Drømme,
Sukked Du vist mangen Gang,
Dukkende i Minde-Strømme
Fra den grønne Dane-Vang,
614Men hos Dig dog vel opgivet
Som en Drøm var Folke-Livet
I det store Fædreland!
- 26 Det var meer end søde Drømme,
Siger jeg, skjøndt Du er død,
Det var Nordens Minde-Strømme,
Nyaars-Dagens Moder-Skiød,
Der skal brat som Soel fra Vove
Kaste Glands paa Fjeld og Skove,
Guld-Sæd strøe paa Fyrresvold!
- 27 Kløgtens Nisse! peg kun Finger!
Graanet Skjald det ændser ei,
Overseer paa Fugle-Vinger
Let den slagne Alfar-Vei,
Bruger hvad han fik til Bedste,
Syn og Sang for Borg og Fæste
Og for visse Leve-Brød!
- 28 Seer tilfjelds Man Soel oprinde,
Mens i Dal det mulmer end,
Hvad da over Klippe-Tinde,
Hvor paa Vinger faes hen!
Kan ei selv ved Midnats-Tide
Øiet der faae Nyt at vide,
Skimte Glimt af Morgen-Gry!
- 29 Forskiel end der er paa Drømme,
Som i *Agamemnons* Tid,
Forudsagt skal Fremtid dømmme,
Aand er meer end Mande-Vid,
Den er *Livs-Kraft* fra det Høie,
Af den funkler Skjaldens Øie,
Med den flyver Skjaldens Ord!
- 30 Var da *Aand* der over Issen,
Naar jeg kvad om Nordens Held,
Trods alt Vrænge-Spil af Nissen,
Det skal sees paa Mark og Fjeld,
Og engang med Rune-Stave
Ristes paa to Venners Grave:
Det var deres Morgen-Drøm?

N. F. S. Grundtvig.